

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/253/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4616207930
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4616207930.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Sidónie Sládečkovej a JUDr. Lenky Halmešovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35807598, zastúpeného JUDr. Barborou Korenecovou, advokátkou so sídlom Slnečná 765/3, 900 45 Malinovo, IČO: 42 174 902, proti žalovanej: C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., J. XXXX/XX, o zaplatenie 1.961 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany č. k. 4Csp/128/2016 - 32 zo dňa 14. marca 2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku ako aj vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 935 eur s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 585 eur od 30.12.2012 do zaplatenia a s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 350 eur od 30.01.2013 do zaplatenia v splátkach po 100 eur mesačne s účinnosťou od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku až do zaplatenia pod následkom straty výhody splátok. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Súčasne rozhodol, že žalovanú na zaplatenie súdneho poplatku za podanú žalobu nezaväzuje. O trovách konania rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 420 ods. 1, § 442 ods. 1, § 52 ods. 1,2,3,4 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca a žalovaná uzavreli dňa 19.08.2011 zmluvu o úvere č. 403800506, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 700 eur a žalovaná sa zaviazala zaplatiť úver spolu s poplatkom vo výške 680 eur v 12 mesačných splátkach po 115 eur počnúc dňom 20.09.2011, pričom podľa zmluvy úver mal byť poskytnutý na výkon zamestnania. Žalovaná z tohto úveru doposiaľ zaplatila iba jednu splátku vo výške 115 eur. Zároveň sporové strany dňa 24.10.2011 uzavreli ďalšiu zmluvu o úvere č. 403800571, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 350 eur a žalovaná sa zaviazala zaplatiť úver spolu s poplatkom vo výške 346 eur v 12 mesačných splátkach po 58 eur počnúc dňom 20.11.2011, pričom podľa zmluvy úver mal byť poskytnutý na výkon zamestnania. Z tohto úveru žalovaná nezaplatila ani jednu splátku. Rozsudkom Okresného súdu Topoľčany č.k. 2T/148/2013 - 170 zo dňa 19.12.2013 bola žalovaná uznaná vinnou, že dňa 18.08.2011 uzatvorila úverovú zmluvu č. 403800506 so žalobcom za účelom poskytnutia úveru vo výške 700 eur napriek tomu, že od začiatku vedela, že svoj záväzok nebude schopná splácať a dňa 24.10.2011 uzatvorila úverovú zmluvu č. 403800571 za účelom poskytnutia úveru vo výške 350eur, čím spáchala prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr.zákona a za to jej bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov

s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 1 rok. Žalobca ako poškodený bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie, uvedený rozsudok sa stal právoplatným dňa 19.12.2013.

1.2. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu na zaplataenie sumy 1.961 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody je dôvodná iba čiastočne. Bolo nesporné, že žalovaná bola v trestnom konaní uznaná vinnou z prečinu úverového podvodu, pri ktorom žalobcovi spôsobila škodu a žalobca bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie a teda vzhľadom na právoplatné rozhodnutie súdu v trestnom konaní základ nároku na náhradu škody bol daný, keďže žalovaná porušila právnu povinnosť a spáchala prečin, za ktorý bola právoplatne odsúdená. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade škody zisťoval výšku náhrady škody, z dôvodu, že žalovanej bol na základe zmluvy o úvere poskytnutý úver vo výške 700 eur a vo výške 350 eur, musel sa zaoberať úverovými zmluvami uzatvorenými medzi stranami dňa 19.08.2011 a 24.10.2011 a následne posudzovať výšku náhrady škody. Súd prvej inštancie právny vzťah posúdil ako spotrebiteľský úver podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Konštatoval, že v zmluve o úvere bol uvedený účel úveru na výkon zamestnania, avšak v skutočnosti bol žalovanej úver poskytnutý na uhradenie jej iných dlhov, jednalo sa o úver v hotovosti, ktorý bol bezúčelový. Poukázal na to, že v tomto prípade žalovaná zmluvy uzatvárala ako spotrebiteľ a úver nepotrebovala na výkon zamestnania, ale na splatenie iných dlhov, preto súd zmluvy o úvere zo dňa 19.08.2011 a 24.10.2011 posudzoval podľa príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z., pričom zistil, že tieto zmluvy neobsahujú údaje o konečnej splatnosti úveru, o úrokovej sadzbe, a ani údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, čo sú v podstate základné náležitosti, ktoré spotrebiteľská zmluva o úvere okrem iných musí obsahovať. Na základe uvedeného konštatoval, že podľa § 11 ods. 1 písm. a/ Zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné poskytnutý spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ teda na základe zmluvy o úvere bola žalovanej poskytnutá suma 700 eur a suma 350 eur, tak bolo jej povinnosťou vrátiť finančné prostriedky v tejto výške. Keďže uvedený úver bol poskytnutý na základe protiprávneho konania žalovanej, tak týmto konaním žalobcovi bola spôsobená škoda vo výške 1.050 eur a z toho dôvodu súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 935 eur z titulu náhrady škody spolu s 5% ročným úrokom z omeškania od 30.05.2011 do zaplataenia v zmysle § 517 ods. 2 OZ a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Žalovaná sa dostala do omeškania s vrátením úveru, preto je povinná zaplatiť aj úroky z omeškania. Súd zohľadnil v prospech žalovanej, že z prvého úveru už uhradila jednu splátku vo výške 115 eur a túto odpočítal z celkovej výšky škody v sume 1.050eur. Vzhľadom na vyššie uvedené súd stanovil výšku náhrady škody na sumu 935 eur. Žalobca sa síce domáhal náhrady škody vo výške 1.961 eur, avšak súd jeho žalobu považoval za dôvodnú len do sumy 935 eur, pričom v časti o zaplataenie sumy 1.026 eur s príslušenstvom žalobe nebolo možné vyhovieť. Z uvedených dôvodov súd žalobu vo zvyšnej časti, teda nad priznanú sumu 935 eur s úrokom z omeškania ako nedôvodnú zamietol. Žalovanú zaviazal zaplatiť škodu v splátkach po 100 eur mesačne s prihladnutím na jej žiadosť, keďže žalovaná by zrejme nebola schopná zaplatiť náhradu škody v hotovosti. Pri svojom rozhodovaní súd nemohol vykonať zníženie náhrady škody v zmysle § 450 OZ, keďže škoda bola spôsobená úmyselne protiprávnym konaním žalovanej.

1.3 V dôsledku toho, že žalobca bol v konaní oslobodený od súdneho poplatku podľa § 4 ods. 2 písm. j/ zákona č. 71/1992 Zb. a jeho žalobe bolo vyhovené do sumy 935 eur, tak žalovaná by v zásade mala zaplatiť súdny poplatok z tejto sumy. Súd však žalovanej na pojednávaní dňa 14.03.2017 priznal oslobodenie od súdnych poplatkov a preto podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. žalovanú na zaplataenie súdneho poplatku za podanú žalobu nezaviazal. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadnej zo strán nepriznal náhradu trov konania, nakoľko obe strany mali vo veci iba čiastočný úspech a to v podstate v polovici.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, ktorý žiadal zrušiť napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie. Namietal posúdenie zmlúv o úvere ako spotrebiteľských zmlúv, keďže boli uzatvorená na výkon zamestnania a v dôsledku toho žalovaná nie je spotrebiteľom v zmysle definície spotrebiteľa podľa zákona č. 129/2010 Z. z. Ďalej poukázal na čl. 16 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, podľa ktorého sa zmluvné strany dohodli v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Uviedol, že zmluva bola uzatvorená podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka ako nepomenovaná zmluva. Z uvedeného vyplýva, že účelom a obsahom je uzavretej zmluve (inominátnej) najbližšie zmluva o úvere upravená v ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Namietal tiež závery súdu o tom, že by bez vedomia dlžníka alebo bez jeho náležitého poučenia vyznačoval v zmluvách o úvere účel

ich poskytnutia. Navyše žalovaná v Dodatku k Zmluve o úvere č. 403800571 a v Dodatku k Zmluve o úvere č. 403800506 písomne uviedla, že poskytnuté finančné prostriedky použije na nákup výpočtovej techniky za účelom výkonu zamestnania. Žalovaná preto úmyselne uvádzala nepravdivé skutočnosti. O skutočnosti, že poskytnuté úvery plánovala využiť na úhradu predchádzajúcich úverov žalobca nevedel, čo preukazuje aj rozsudok trestného súdu, z ktorého jasne vyplýva, že žalovaná pri podpise zmluvy uviedla nepravdivé údaje týkajúce sa jej mesačných výdavkov, pretože zatajila, že je povinná platiť splátky aj z iných úverov, ktoré sú vymáhané aj v exekučnom konaní. Záverom uviedol, že žalobca si judikovaný nárok uplatnil žalobou, pričom súd mu v prvom výroku svojho rozhodnutia priznal nižšiu náhradu škody. Žalobca namietal výšku priznaného nároku, pretože súd týmto spôsobom narušil princíp právnej istoty.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správne a odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd rozhodujúc o odvolaní podanom žalobcom, preskúmal napadnutý rozsudok, konanie, ktoré mu predchádzalo, ako aj dôvody odvolania a skonštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, dôkazy správne vyhodnotil a vec po právnej stránke správne posúdil a jeho závery majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Následne vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto ho podľa § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil. Zároveň odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok aj podrobne a v dostatočnej miere po skutkovej i právnej stránke odôvodnil. S rozsudkom súdu prvej inštancie a s jeho odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto na správnosť týchto dôvodov podľa § 387 ods. 2 CSP, iba poukazuje bez toho, aby ich sám opakoval.

8. Predmetom konania v zmysle žaloby žalobcu bolo zaplatenia sumy 1961 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody, ktorá mu vznikla tým, že dňa 19.08.2011 na základe zmluvy o úvere č. 403800506 uzavretej so žalovanou poskytol žalovanej úver vo výške 700 eur, ktorý sa zaviazala vrátiť spolu s poplatkom vo výške 680 eur, a ktorý mala splátiť v 12 mesačných splátkach po 115 eur, počnúc dňom 20.09.2011. Žalovaná z tohto úveru doposiaľ zaplatila iba jednu splátku vo výške 115 eur. Dňa 24.10.2011 na základe zmluvy o úvere č. 403800571 poskytol žalovanej úver vo výške 350 eur, ktorý sa zaviazala vrátiť spolu s poplatkom vo výške 346 eur v 12 mesačných splátkach po 58 eur, počnúc dňom 20.11.2011. Z tohto úveru žalovaná nezaplatila ani jednu splátku. Rozsudkom Okresného súdu Topoľčany č.k. 2T/148/2013 - 170 zo dňa 19.12.2013 bola žalovaná uznaná vinnou zo spáchania prečinu úverového podvodu na základe toho, že dňa 18.08.2011 uzatvorila úverovú zmluvu č. 403800506 so žalobcom za účelom poskytnutia úveru vo výške 700 eur a dňa 24.10.2011 uzatvorila úverovú zmluvu č. 403800571 za účelom poskytnutia úveru vo výške 350 eur, napriek tomu, že od začiatku vedela, že svoj záväzok nebude schopná splácať. Žalobca ako poškodený bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie.

9. Podľa § 420 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

10. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

11. V ustanovení § 442 ods. 1 OZ je upravený rozsah náhrady škody na majetku. Rozsahom náhrady škody je potrebné chápať, koľko má škodca poškodenému nahradiť. Pri náhrade majetkovej škody sa poškodenému uhradzuje skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Skutočná škoda i ušlý zisk predstavujú samostatné zložky tvoriace obsah pojmu škoda. Občiansky zákonník však, rovnako ako pri pojme škoda, neposkytuje žiadnu definíciu, čo je skutočnou škodou alebo ušlým ziskom. Skutočnú škodu možno vymedziť ako majetkovú ujmu vyjadriteľnú v peniazoch, ktorá spočíva v dôsledku protiprávneho úkonu, resp. škodovej udalosti v zničení, strate, zmenšení, znížení či inom znehodnotení už existujúceho majetku poškodeného a ktorá predstavuje majetkové hodnoty nevyhnutné na uvedenie vecí do pôvodného stavu. Škoda na majetku v podobe ušlého zisku vyjadruje, o čo bol poškodený ukrátený v budúcnosti v priamej súvislosti so spôsobením škody. Ušlý zisk predstavuje zmarený majetkový prospech (prekazené zväčšenie alebo rozmnoženie majetku poškodeného), ktorý bolo možné očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, no nenastalo sa tak v dôsledku škodovej udalosti. Predstavuje vlastne to, čo poškodenému ušlo, t. j. u poškodeného nedôjde k zväčšeniu majetkových hodnôt, hoci by sa to so zreteľom na pravidelný chod vecí dalo očakávať.

12. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uvádza, že súd prvej inštancie správne konštatoval, že pri zistení skutočnej výšky škody sa musí zaoberať úverovými zmluvami uzatvorenými medzi stranami dňa 19.08.2011 a 24.10.2011, pričom tieto posudzoval ako zmluvy spotrebiteľské. Žalobca namietal, že žalovanej bol úver poskytnutý na účel zamestnania, čo vyplýva aj z uvedených zmlúv o úvere a z toho dôvodu žalovaná nie je spotrebiteľom v zmysle definície spotrebiteľa podľa zákona č. 129/2010 Z.z. S touto námietkou sa odvolací súd nestotožnil. Je nepochybné, že medzi zmluvnými stranami boli uzatvorené úverové zmluvy v zmysle ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktoré majú povahu tzv. absolútneho obchodu. Zároveň ide o spotrebiteľský právny vzťah v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na ktorú sa vzťahuje zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. Podľa odvolacieho súdu, spotrebiteľský charakter zmlúv o úvere bol preukázaný bez akýchkoľvek pochybností. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv v praxi je poväčšine to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Predložené zmluvy o úvere sú predtlačené formulárové (typové) zmluvy, pri ktorých spotrebiteľ nemá možnosť ovplyvňovať ich obsah. Zmluvnými stranami sú POHOTOVOSTĚ, s.r.o. ako veriteľ (dodávateľ), ktorý pri uzatváraní zmluvy koná v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a žalovaná ako fyzická osoba, ktorý pri uzatváraní a plnení zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, je teda spotrebiteľom. Na tomto nič nemení ani skutočnosť, že v zmluve bolo vyznačené, že finančné prostriedky sa poskytujú na výkon zamestnania, keď z rozhodovacej praxe súdov je známe, že tieto úvery neboli poskytované na výkon zamestnania, pričom údaje do zmluvy zapisoval pracovník spoločnosti, ktorý cielene uvádzal účel poskytnutia úveru na výkon zamestnania, aby sa zmluva neposudzovala ako spotrebiteľská. Tvrdenie žalobcu v odvolaní, že žalovaná v Dodatku k Zmluve o úvere č. 403800571 a v Dodatku k Zmluve o úvere č. 403800506 písomne uviedla, že poskytnuté finančné prostriedky použije na nákup výpočtovej techniky za účelom výkonu zamestnania, nepovažoval odvolací súd za relevantné, keďže ich žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal. Navyše z pripojeného trestného spisu sp.zn. 2T/148/2013 vyplýva, že v čase uzavretia zmlúv žalovaná pracovala u zamestnávateľa Rialto, s.r.o., a to od roku 2003 ako šička obuvi, preto uvedený účel úveru je nanajvýš nepravdepodobný.

13. Na základe vyššie uvedeného bol správny záver súdu prvej inštancie, že predmetné zmluvy o úvere je potrebné posudzovať ako spotrebiteľské zmluvy. Následne súd v napadnutom rozhodnutí správne posúdil aj nedostatok náležitosti zmlúv o úvere s poukazom na ust. § 9 ods. 2 písm. i, f, j (údaje o konečnej splatnosti úveru, o úrokovej sadzbe, údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov) a v dôsledku toho konštatoval, že zmluvy o úvere sú bezúročné a bezpoplatkové v zmysle ust. 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Súd prvej inštancie správne zistil zo zmlúv o úvere, že žalovanej boli poskytnuté sumy 700 eur a 350 eur (1050 eur), preto bolo jej povinnosťou vrátiť finančné prostriedky v tejto výške, odpočítajúc úhradu jednej splátky vo výške 115 eur zo strany žalovanej.

14. Odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že v rámci náhrady škody si môže poškodený uplatniť náhradu skutočnej škody a ušlý zisk. Vzťah skutočnej škody a ušlého zisku je nezávislý, obidva druhy škody predstavujú samostatné zložky náhrady škody a nie sú navzájom podmienené. To znamená, že

ak poškodenému vznikla skutočná škoda, uplatnenie jej náhrady nie je žiadnym spôsobom obmedzené alebo vylúčené právo domáhať sa aj náhrady ušlého zisku. To platí za predpokladu, že poškodený vie vyčíslieť, resp. preukázať výšku ušlého zisku, ktorého náhrady sa domáha. Je výlučne na poškodenom, či sa rozhodne uplatňovať iba náhradu skutočnej škody alebo len náhradu ušlého zisku alebo či uplatňuje náhradu všetkej škody, t. j. skutočnej škody aj ušlého zisku (súbeh nárokov z náhrady škody). V predmetnej veci si žalobca uplatnil titulom náhrady škody zaplatenie sumy 1961 eur bez toho, aby špecifikoval z čoho uvedená suma pozostáva, či ide len o skutočnú škodu, alebo je v nej zahrnutý aj ušlý zisk a v akej výške. Žalobca v konaní žiadnym spôsobom nekonkretizoval, či časť uplatneného nároku má predstavovať aj ušlý zisk, ani ho nijako nepreukázal.

15. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie mu nepriznal v plnej výške judikovaných pohľadávku rozsudkom Okresného súdu Topoľčany č. k. 2T/148/2013-170 zo dňa 19.12.2013, pretože uvedeným rozsudkom bol žalobca ako poškodený s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie. Ak by súd v trestnom konaní mal žalobcom uplatnenú výšku škody za nepochybne preukázanú, rozhodol by s poukazom na § 287 Trestného poriadku rozhodnúť o uplatnenej výške škody poškodeným. Naopak podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku, ak podľa výsledku dokazovania nie je podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody alebo ak by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho, súd odkáže poškodeného na civilný proces. Následne, keďže si poškodený ako žalobca uplatnil náhradu škody v občianskom súdnom konaní, súd sa zaoberá uplatnenou výškou škody, pričom nie je viazaný uplatnenou výškou náhrady škody v trestnom konaní poškodeným.

16. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a výroku o trovách konania potvrdil, a to s poukazom na ust. § 387 ods. 1,2 CSP ako vecne správny. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy nevznikli.

17. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).